

Arrest

nr. 212 339 van 14 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 april 2018 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing en deze is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: O(...)

Voorna(a)m(en): A(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verbljvende te: (...)

+ de minderjarige kinderen E(...) K(...) A(...) en H(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:3

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11 62 eerste lid, 1°).

Betrokkene voldoet meer bepaald niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel 10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5.

Bij haar vraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf legt betrokkene loonfiches voor ten bedrage van 876,34€ (jan 17); 596,29 € (feb 17); 899,09 € (maart 17); 961,14 € + 46.58 € (april 17); 1599,79 € (mei 17); 953,02 € (juni 17); 940,20 € juli 17); 717,16 € (aug 17); 972,67 € (sept 17). Artikel 10 §5 bepaalt dat de bestaansmiddelen bedoeld in §2 ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Dit bedrag bedraagt momenteel 1428.32 €.

Aangezien de bedragen van de loonfiches onder dit bedrag liggen werd betrokkene per brief (dd 14.11.2017) gewaarschuwd dat er overwogen werd om een einde te stellen aan haar verblijf. 'In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 12.12.2018. Betrokkene legde nog extra loonfiches voor. Uit deze loonfiches blijkt dat de referentiepersoon sinds 20.11.2017 werkt als zelfstandige. Deze "loonfiches" kunnen niet in aanmerking genomen worden bij de berekening van de voldoende bestaansmiddelen. De loonfiches bevatten geen informatie over de bedrijfsvoorheffing en de sociale bijdragen die er vanaf gaan. Derhalve hebben we geen zicht op het netto inkomen. Bovendien dienen de loonfiches beschouwd te worden als verklaringen op eer. Ze werden immers opgesteld door AZ Accounting op basis van informatie die door meneer zelf werd aangeleverd.

Betrokkene legt een bewijs voor dat ze geen steun hebben ontvangen van het OCMW. Dit is geenszins een bewijs dat betrokkene voldoet aan artikel 10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5. Het attest bewijst immers niet van welke (legaal bekomen) bestaansmiddelen het gezin dan wel heeft geleefd of zal leven in de toekomst.

Aangezien de aangeleverde bewijzen van bestaansmiddelen onvoldoende zicht geven op het huidige inkomen (sinds 20.11.2017) van betrokkene, moet geen behoeftenanalyse, waarvan sprake in artikel 10ter, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980, worden gemaakt. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat er niet voldoende duidelijk wordt gemaakt wat de inkomsten van het gezin precies zijn.

De machtiging tot verblijf van betrokkene kan dus overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid worden beëindigd.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van artikel 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen vijfjaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 15.04.2014, dat is minder dan vijfjaar geleden.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Ook de kinderen die samen met haar op basis van

gezinshereniging in functie van hun vader naar België gekomen zijn dienen te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor hun verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen op de door wet voorziene wijze. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet kan verder zetten in het land van herkomst.

Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene en haar echtgenoot intussen een derde gezamenlijk kind hebben gekregen. Dit doet echter geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen uitzondering voorzien op de middelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is. Dit doet geen afbreuk aan 'het belang van het kind', immers van zodra de referentiepersoon wel reguliere bestaansmiddelen heeft, staat het betrokkene vrij een nieuwe aanvraag

gezinshereniging in te dienen, op de door de wet voorziene wijze. In afwachting is het aan de ouders van het kind om te beslissen bij wie het kind het beste kan verblijven.

In onze brief van 14.11.2017 (betekend aan betrokkene op 12.12.2017) vroegen we betrokkene 'In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1 °tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", alle documenten aan te brengen die ze hiervoor nodig acht. Betrokkene bracht enkel extra loonfiches aan die eerder werden besproken.

Betrokkene is sinds 12.02.2014 in België, het is ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 10, 10ter, 11 en 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel luidt als volgt:

"Eerste onderdeel

Verzoekster legde bewijzen van bezoldigingen voor van haar echtgenoot in zijn hoedanigheid als zelfstandige, namelijk als zaakvoerder van de firma S(...), waarbij hij voorheen werknemer was.

Verweerder stelt dat 'deze loonfiches niet in aanmerking kunnen worden genomen' bij de berekening van de voldoende bestaansmiddelen. Dit zou zo zijn omdat ze geen informatie bevatten over de bedrijfsvoorheffing en de sociale bijdragen.

Art. 10 Vw. stelt het volgende:

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet]-.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leef loon en de aanvullende gezinsbijlagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijlagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Art. 10, §5, 2° en 3° Vw. bepalen duidelijk welke middelen 'niet in aanmerking worden genomen'. De inkomsten die verzoekster voorlegde worden alleszins niet

Verder vormen de voorgelegde bewijzen geen 'loonfiches'. Dhr. E(...) K(...) is immers zelfstandige en ontvangt dus geen loon. Enkel werknemers ontvangen een loon. Van een zelfstandige kan dus niet

verwacht worden dat hij loonfiches zou overleggen, aangezien hij geen loon ontvangt en dit dus onmogelijk is. Dit is dus onzorgvuldige besluitvorming.

De wet vermeldt nergens dat de bewijzen van inkomsten informatie moeten bevatten over sociale bijdragen en bedrijfsvoorheffingen. Verweerder kan niet zonder meer beslissen dat de bewijzen van inkomsten niet in aanmerking kunnen worden genomen. Verweerder voegt zo voorwaarden toe aan de wet.

Door voorwaarden aan de wet toe te voegen en de bewijzen van inkomsten eenvoudigweg aan de kant te schuiven, handelt verweerder onzorgvuldig en in strijd met de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel

Verzoeksters echtgenoot is sinds november 2017 zaakvoerder van de firma S(...) Bvba. Hij werkte al langer voor deze firma maar voorheen als werknemer.

Verweerder gaat net in de periode dat de referentiepersoon, verzoeksters echtgenoot, van statuut wijzigde (van werknemer naar zelfstandige) over tot bestreden beslissing. Hij verwijt vervolgens dat er onvoldoende zicht is op het inkomen. Dit is niet redelijk om het zo te stellen. Bovendien stelt verweerder ook dat de loonfiches geen informatie over de bedrijfsvoorheffing en sociale bijdragen geven.

Zoals verweerder weet, was dhr. E(...) K(...) slechts vanaf 20.11.2017 zelfstandige. Vanaf het moment dat de brief dd. 14.11.2017 was betekend (op 12.12.2017) was hij dus nog geen maand als zelfstandige aan het werk. Hij kan uiteraard geen andere documenten voorleggen van zijn zelfstandige activiteit en inkomen van voorheen aangezien hij toen nog werknemer en geen zelfstandige was. Verweerder dient hiermee rekening te houden maar doet dit onvoldoende.

Het was derhalve onmogelijk om reeds alle informatie over bedrijfsvoorheffingen en sociale bijdragen te verschaffen. Het eerste kwartaal gedurende dewelke dhr. E(...) K(...) als zelfstandige werkte, was nog niet voorbij en hij had dus nog geen sociale bijdragen moeten betalen.

Daarnaast is de bedrijfsvoorheffing verschuldigd door de vennootschap. Dhr. E(...) K(...) is de bedrijfsleider die een bezoldiging krijgt uitgekeerd van de firma S(...). Op het bedrag dat hij ontvangt moet hij zelf dus geen bedrijfsvoorheffing betalen.

Verzoeker ontving effectief een bedrag van 1.500,00 euro. (zie stuk 2) Hij verstuurde nog extra documenten door waaruit bleek dat hij minstens 1.500,00 euro ontving. Volledigheidshalve voegt hij de bewijzen van zijn inkomsten én van de inmiddels betaalde sociale bijdrage (zie stuk 2).

Derde onderdeel

Verweerder stelt dat er niet langer is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste. Hij verwijst hierbij naar de minimumgrens van 1428,32 euro.

In een eerste onderzoek naar de vraag tot verlenging van de machtiging legde verzoekster loonfiches van haar echtgenoot voor van de periode januari 2017 tot september 2017. Dit inkomen varieerde tussen 596,29 euro tot 1599,79 euro.

In een tweede fase verstuurde verweerder een brief met de vraag om informatie te verstrekken over de aard en gehechtheid van de gezinsband van betrokken persoon en met de duur van het verblijf in het Rijk, als over het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Verzoekster legde hierbij, louter ter aanvulling, nieuwe bewijzen van bezoldigingen voor van haar echtgenoot, in zijn hoedanigheid van zelfstandige, namelijk als zaakvoerder van de firma S(...), waarbij hij voorheen werknemer was.

Hij voegde later nog andere bewijzen van inkomsten. Volledigheidshalve voegt verzoekster deze opnieuw (zie stuk 2).

Hierop stelt verweerder dat er onvoldoende zicht is op het huidige inkomen en wordt er geen behoefte-analyse uitgevoerd.

Verzoekster haar bereidwillige medewerking wordt nu als het ware gesanctioneerd. Indien zij immers geen nieuwe bewijzen had voorgelegd, had verweerder wel een behoefte-analyse uitgevoerd want dan was er wel voldoende zicht geweest op de inkomsten. Dit gaat niet op.

Vierde onderdeel

Verweerder stelt dat de aangeleverde bewijzen van bestaansmiddelen 'onvoldoende zicht geven op het huidige inkomen' van betrokkene en dat er daarom geen behoefte-analyse moet worden gedaan.

Art. 10ter § 2 Vw. stelt echter het volgende:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling

Nergens bepaalt de wet dat indien er onvoldoende zicht op ene inkomen zou zijn -quod non- dat er dan geen behoefte-analyse moet worden gemaakt.

Bovendien legde verzoeker duidelijke bewijzen neer: bewijzen van de periode januari 2017. Hij voegde later nog nieuwe stukken. Hieruit blijkt dat er voldoende inkomsten zijn op in hun behoeften te voorzien. Aangezien het duidelijk was dat er wel bestaansmiddelen waren maar dat deze –eventueel onvoldoende waren, had verweerder conform art. 10ter Vw. een behoefte-analyse moeten uitvoeren. Hij heeft nagelaten dit te doen."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"(...)

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

(...)

§ 5

De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

2.1.3. De verzoekende partij betoogt dat de door haar voorgelegde 'loonfiches' niet in aanmerking worden genomen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij haar vraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf loonfiches heeft voorgelegd. De gemachtigde komt tot de vaststelling dat de bedragen op de fiches onder het bedrag bepaald in artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet liggen, wat momenteel 1428,32 euro bedraagt. De gemachtigde heeft in een brief van 14 november 2017 aan verzoekende partij de kans gegeven om alle volgens haar nuttige stukken neer te leggen. Het is hier dat de verzoekende partij nog extra 'loonfiches' heeft bijgebracht, waarnaar zij verwijst in het middel. De bestreden beslissing stelt hierover het volgende:

“Uit deze loonfiches blijkt dat de referentiepersoon sinds 20.11.2017 werkt als zelfstandige. Deze 'loonfiches' kunnen niet in aanmerking genomen worden bij de berekening van de voldoende bestaansmiddelen. De loonfiches bevatten geen informatie over de bedrijfsvoorheffing en de sociale bijdragen die er vanaf gaan. Derhalve hebben we geen zicht op het netto inkomen. Bovendien dienen de loonfiches beschouwd te worden als verklaringen op eer. Ze werden immers opgesteld door AZ Accounting op basis van informatie die door meneer zelf werd aangeleverd.”

De verzoekende partij stelt dat het niet gaat om loonfiches omdat de referentiepersoon zelfstandig is en geen loon ontvangt. Zij stelt dat de wet nergens vermeldt dat inkomstenbewijzen informatie moeten bevatten of sociale bijdragen en bedrijfsvoorheffingen en dat zij op deze manier voorwaarden aan de wet toevoegt. Zij stelt dat de referentiepersoon op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nauwelijks een maand aan het werken was en dat het onmogelijk was om reeds informatie betreffende bedrijfsvoorheffingen en sociale bijdragen te verschaffen gezien het eerste kwartaal nog niet voorbij was. De verzoekende partij stelt dat het kwartaal momenteel wel afgesloten is waardoor zij nu het nettobedrag kan duiden en voegt een stuk bij het verzoekschrift, evenals een stuk over het betalen van de sociale bijdrage.

De Raad stelt dat de gemachtigde geen voorwaarde toevoegt aan de wet door te stellen dat hij geen zicht heeft op het netto-inkomen. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in de mogelijkheid moet zijn om het nettobedrag te achterhalen om na te gaan of voldaan wordt aan het bedrag zoals bepaald in artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens stelt de verzoekende partij zelf dat zij het nettobedrag wel kan bewijzen, waardoor zij zelf aangeeft dat dit nodig was. Deze bij het verzoekschrift gevoegde stukken, meer bepaald een rekenafschrift van de bezoldiging gestort aan de verzoekende partij en het bewijs van het overzicht van de sociale bijdragen, dateren van voor het nemen van de bestreden beslissing, namelijk van januari 2018. De verzoekende partij was dus in de mogelijkheid om deze stukken neer te leggen voor 26 april 2018, toen de bestreden beslissing werd genomen. Zij toont niet aan waarom zij niet in de mogelijkheid was om dit te doen. Door deze stukken pas neer te leggen na het nemen van de bestreden beslissing kon de gemachtigde er geen kennis van hebben op 26 april 2018. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. De Raad merkt bovendien op dat de bestreden beslissing stelt dat het de betrokkene vrij staat om een nieuwe aanvraag in te dienen zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

2.1.4. De verzoekende partij stelt vervolgens dat de verwerende partij conform artikel 10ter van de Vreemdelingenwet een behoeftenanalyse diende uit te voeren, wat hij heeft nagelaten te doen. Deze bepaling stelt het volgende:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling”.

De Raad verwijst vooreerst naar de in punt 2.1.3. reeds geciteerde alinea uit de bestreden beslissing. Nog specifiekere betreffende de behoeftenanalyse stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkene legt een bewijs voor dat ze geen steun hebben ontvangen van het OCMW. Dit is geenszins een bewijs dat betrokkene voldoet aan artikel 10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5. Het attest bewijst immers niet van welke (legaal bekomen) bestaansmiddelen het gezin dan wel heeft geleefd of zal leven in de toekomst. Aangezien de aangeleverde bewijzen van bestaansmiddelen onvoldoende zicht geven op het huidige inkomen (sinds 20.11.2017) van betrokkene, moet geen behoeftenanalyse, waarvan sprake in artikel 10ter, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980, worden gemaakt. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat er niet voldoende duidelijk wordt gemaakt wat de inkomsten van het gezin precies zijn.”

De verzoekende partij stelt dat de wet niet bepaalt dat er voldoende zicht moet zijn op het inkomen en dat er geen behoeftenanalyse moet gebeuren indien dit niet het geval is. Bovendien stelt zij dat zij in een eerste fase duidelijke loonfiches had bezorgd en dat zij pas in een tweede fase bewijzen van bezoldiging heeft neergelegd, op basis waarvan de verwerende partij stelt dat er geen behoeftenanalyse dient te worden uitgevoerd.

De bestreden beslissing besluit dat er onvoldoende zicht is op het huidige inkomen sinds 20 november 2017 en dat er hierdoor geen behoeftenanalyse dient te worden gemaakt omdat het niet duidelijk is wat de inkomsten van het gezin precies zijn. Gelet op de onduidelijkheid van deze stukken, wat de verzoekende partij niet ontkent, diende de verwerende partij niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De gemachtigde diende in dit geval dan ook geen verdere behoeftenanalyse te doen.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar de later bijgevoegde stukken, volstaat het om te verwijzen naar wat reeds is vastgesteld onder punt 2.1.3.

Gelet op het bovenstaande kan het eerste middel niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), artikel 3 van het van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), artikel 11 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel luidt als volgt:

“Eerst onderdeel

Verzoekster heeft drie kinderen, A(...) en H(...), beiden geboren op 07.02.2012, en S(...), geboren op 27.01.2017, E(...) K(...) samen met haar echtgenoot, dhr. E(...) K(...) (...) H(...). Het gezin van vijf heeft duidelijk een gezins-en privéleven. Zij wonen ook reeds meer dan vier jaar samen in België (de jongste zoon werd wel geboren in 2017). Dit gezinsleven wordt beschermd onder artikel 8 EVRM.

Opmerkelijk genoeg ging verweerder enkel over tot een beslissing die betrekking heeft op verzoekster en A(...) en H(...). Over S(...) E(...) K(...) wordt er geen beslissing genomen.

Waarom verweerder dit onderscheid maakt, is geheel onduidelijk. Waarom twee van de drie kinderen de administratieve situatie van de moeder volgen en slechts één kind de administratieve situatie van de vader, is geheel onduidelijk en onzorgvuldig gemotiveerd. Door op zo'n willekeurige wijze aan besluitvorming te doen, schendt verweerder art. 8 EVRM, art. 3 IVRK, art. 11 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Tweede onderdeel

Verweerder is op de hoogte van dit privé-en familieleven, zo blijkt uit bestreden beslissing.

Ontegensprekelijk heeft bestreden beslissing een impact op dit gezinsleven.

Er wordt echter op geen enkel moment naar de waarborg van art. 8 EVRM verwezen, laat staan dat er een fair balance toets wordt uitgevoerd.

Dat een dergelijke toets vereist is, wordt de bevestigd door de rechtspraak van Uw Raad, o.a. in arrest nr. 188 051 van 7 juni 2017:

"Hierbij oordeelt het EHRM dot er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de

Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de bonden in de Verdragsluitende Staten, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde."

Bovendien is het zo dat door niet het volledige gezinsleven en de professionele situatie van verzoeksters echtgenote en zijn inkomsten in rekening te nemen, bestreden beslissing niet weloverwogen en in verhouding is met het nagestreefde doel. Derhalve schendt verweerder art. EVRM.

Zie ook hierrond: arrest nr. 190 076 van 26 juli 2017

"De verwerende partij kan bijgevolg niet zonder meer beslissen om de werkloosheidsuitkeringen van de referentie persoon niet in aanmerking te nemen, door abstractie te doen van de verschillende arbeidsovereenkomsten die neergelegd werden voor het nemen van de bestreden beslissing in haar beoordeling of de verzoekende partij al dan niet aangetoond heeft actief naar werk te zoeken.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Daar de verwerende partij niet met alle elementen van het administratief dossier rekening heeft gehouden bij haar beoordeling of de werkloosheidsuitkeringen al dan niet in aanmerking genomen dienen te worden, waardoor de verwerende partij niet aantoonde dat de genomen maatregel in verhouding is met het nagestreefde wettige doel, met name het waarborgen van het economische welzijn van het land. Het gezinsleven van de verzoekende partij is bijgevolg in het kader van artikel 8 van het EVRM geschonden."

Derde onderdeel

Naast de bescherming van het privé- en gezinsleven, diende verweerder een afweging te maken van het belang van het kind, met name van de drie kinderen, A(...), H(...) en S(...).

Verweerder vermeldt in bestreden beslissing slechts zijdelings het belang van het kind, en gaat al helemaal niet over tot een effectieve belangenafweging. In het licht van art. 8 EVRM en art. 3 IVRK is dit nochtans vereist.

Uw Raad verduidelijkte dit in haar arrest nr. 188 051 van 7 juni 2017:

Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen / de kinderen die rechtstreeks gemaakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

Bestreden beslissing heeft betrekking op de moeder, verzoekster, en hun kinderen Arwa en Hodayfa. Deze twee kinderen volgen klaarblijkelijk de administratieve situatie van de moeder.

Het derde kind, S(...), wordt kort vermeld en verweerder stelt eenvoudigweg dat de middelenvereiste 'geen afbreuk doet aan het belang van het kind'.

Verweerder houdt echter niet daadwerkelijk rekening met de impact van de scheiding van verzoekster haar kinderen A(...) en H(...), met hun vader, met wie de kinderen ondertussen een hechte band hebben opgebouwd.

Ook wordt er geen belangenafweging gedaan en geen rekening gehouden met de impact betreffende van de zoon S(...), die zal worden gescheiden van zijn moeder en van zijn broer en zus, A(...) en H(...). Een kind van 1.5 jaar wordt zo gescheiden van zijn moeder, hetgeen een bijzondere ingrijpende gebeurtenis vormt.

A(...) en H(...) gaan bovendien in België naar school. Het is in het belang van het kind om op zijn minst het schooljaar af te kunnen maken en hun schoolcarrière te kunnen vervolledigen.

Vermits er eenvoudigweg geen belangenafweging is gebeurd, is er ook geen rekening gehouden met het belang van het behouden van de eenheid van het gezin enerzijds en het welzijn van de kinderen anderzijds, hetgeen vereist is volgens Uw rechtspraak.

Vierde onderdeel

Ook art. 11, §2, 4e lid Vw. biedt een extra bescherming bij het overgaan tot intrekking van verblijf. De bepaling luidt als volgt:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst

Hoewel verweerder hier -pro forma- wel naar verwijst, houdt hij hier onvoldoende rekening mee. Verzoekster heeft na de vraag van verweerder enkele overzichten van bezoldigingen voorgelegd. Dat verzoekster enkele deze documenten heeft voorgelegd ontslaat verweerder niet van de verplichting om bovenstaande bepaling te respecteren.

Verweerder weet -of zou moeten weten- dat verzoekster drie kinderen heeft met dhr. E(...) K(...), dat zij allen al vier jaar in België verblijven en dat de kinderen naar school gaan.

Door hiermee geen rekening te houden, faalt de bestreden beslissing in haar motivering."

2.2.1. De verzoekende partij kan artikel 11 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren omdat zij dit louter vermeldt zonder op concrete wijze te duiden waarom zij deze schending opwerpt.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.2.3. De verzoekende partij stelt er geen belangenafweging door de verwerende partij is gemaakt in functie van haar gezinsleven. Zij verwijst hierbij naar het hoger belang van het kind, met name haar drie kinderen. Zij stelt dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op hun kinderen A. en H. en dat het derde kind, S. enkel kort in de bestreden beslissing wordt vernoemd. Zij verwijst ook naar de impact betreffende de scheiding van het gezin en het schoolgaan van de kinderen die minstens hun jaar moeten kunnen afmaken.

De bestreden beslissing stelt omtrent het gezinsleven het volgende:

“Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Ook de kinderen die samen met haar op basis van gezinshereniging in functie van hun vader naar België gekomen zijn dienen te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor hun verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen op de door wet voorziene wijze. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet kan verder zetten in het land van herkomst.

Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene en haar echtgenoot intussen een derde gezamenlijk kind hebben gekregen. Dit doet echter geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen uitzondering voorzien op de middelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is. Dit doet geen afbreuk aan 'het belang van het kind', immers van zodra de referentiepersoon wel reguliere bestaansmiddelen heeft, staat het betrokkene vrij een nieuwe aanvraag

gezinshereniging in te dienen, op de door de wet voorziene wijze. In afwachting is het aan de ouders van het kind om te beslissen bij wie het kind het beste kan verblijven.

In onze brief van 14.11.2017 (betekend aan betrokkene op 12.12.2017) vroegen we betrokkene 'In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1 °tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", alle documenten aan te brengen die ze hiervoor nodig acht. Betrokkene bracht enkel extra loonfiches aan die eerder werden besproken.

Betrokkene is sinds 12.02.2014 in België, het is ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst.”

De bestreden beslissing bevat een motief betreffende de partner en de kinderen van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd dat er geen belangenafweging heeft plaatsgevonden. Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft waardoor het betoog van verzoekende partij betreffende de scheiding van de kinderen en het afmaken van het schooljaar niet opgaat. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de belangenafweging omtrent het gezinsleven kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is, zij stelt louter dat er geen belangenafweging is gebeurd.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In het derde middel, wat de verzoekende partij foutief het vierde middel noemt, werpt zij de schending op van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), het hoorrecht, artikel 8 van het EVRM en de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“Vaste rechtspraak van uw Raad wijst op de toepasselijkheid van art. 41 EU-handvest als algemeen rechtsbeginsel (zie RvV nr. 162 808 van 25 februari 2016 (eigen onderlijning): "Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Ook het Handvest is enkel van toepassing indien de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van Unierecht. Dit volgt duidelijk uit artikel 51, lid 1 van het Handvest dat de werkingssfeer van het Handvest bepaalt. Het hoorrecht en de rechten van verdediging, als algemene beginselen van Unierecht, gelden in casu aangezien door het nemen van de bestreden beslissing uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing heeft, in het kader van de omzetting en toepassing van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), een voldoende aanknopingspunt met Unierecht en valt binnen de werkingssfeer ervan (HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45; HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87) en gldgr aangehaalde rechtspraak. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het kan niet betwist worden dat de bestreden beslissing dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is dan ook van toepassing; Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld ggn de hgnd vgn de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een maatregel zoals de bestreden beslissing moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld. Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37). RvVX - Pagina 7 van 10 Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de staatssecretaris zouden

kunnen doen afzien van het opleggen van de bestreden maatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40)" (eigen onderlijning)

Op basis van bovenstaande vaste rechtspraak dient te worden besloten dat art. 41 EU-handvest en het daarin vervatte hoorrecht in casu diende te worden gerespecteerd.

Bovendien beïnvloedt bestreden beslissing verzoekster duidelijk in haar belangen. Hieruit volgt dat zij haar standpunt had moeten kunnen kenbaar maken. Dit is in casu niet daadwerkelijk gebeurd. In het geval verweerder zou verwijzen naar de brief dd. 14.11.2017 en zou willen stellen dat dit voldoet in het licht van het hoorrecht, dient verzoekster op te merken dat dit niet het geval is. Het hoorrecht dient immers effectief te zijn. Zoals verweerder in bestreden beslissing stelt, werd er in die brief immers enkel gevraagd naar de aard en gehechtheid van de gezinsband van betrokken persoon en naar de duur van het verblijf in het Rijk, als naar het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Vermits de bestreden beslissing is genomen op basis van art. 11, §2 Vw. met betrekking op de inkomsten heeft zij haar standpunt hieromtrent onvoldoende kenbaar kunnen maken. Mocht verzoekster daadwerkelijk zijn gehoord over de cruciale punten, had zij kunnen wijzen op het effectieve inkomen van haar echtgenoot. Zij had kunnen duidelijk maken dat hij actueel over voldoende inkomsten beschikt. Bovendien had zij kunnen wijzen op haar gezinsleven, haar drie kinderen en het feit dat het belang van deze kinderen primeert, dat zij naar school gaan en dat S(...) slechts 1.5 jaar oud is en dat hun vader legaal in België verblijft en werkt.

Deze gegevens hadden tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

De beslissing schendt vermelde artikels op zich, minstens in samenhang.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

2.3.2. De verzoekende partij stelt dat zij haar standpunt kenbaar had moeten kunnen maken.

De verzoekende partij stelt dat er niet kan worden verwezen naar de brief van 14 november 2017 om te voldoen aan het hoorrecht omdat in deze brief enkel werd gevraagd naar de aard en de gehechtheid van de gezinsband van betrokken persoon en naar de duur van het verblijf in het Rijk, als naar het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. Zij stelt dat zij er anders had kunnen op wijzen dat zij actueel over voldoende inkomsten beschikt en zij had bovendien kunnen verwijzen naar haar gezinsleven, haar drie kinderen en het hoger belang hiervan, dat deze naar schoolgaan en dat S. slechts 1,5 jaar oud is en dat hun vader legaal in België verblijft en werkt.

De Raad verwijst vooreerst naar de desbetreffende brief van 14 november 2017, die het volgende stelt:

"In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen van het verblijf op basis van het eerste lid 1) tot 4) houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.

Kunnen belangrijk zijn in de beoordeling van de duurzame verankering: bvb: bijkomende loonfiches, bewijzen inkomsten, ...

Alle documenten dienen binnen de 30 dagen overgemaakt worden bij de gemeentelijke administratie."

De brief vraagt om stukken over te leggen betreffende familiale banden en tevens van duurzame verankering "bvb. loonfiches of bewijzen van inkomsten,...". De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd dat zij de kans niet had om melding te maken van haar actuele inkomsten of haar gezinsleven. Zij toont op geen enkele manier aan waarom zij niet in de mogelijkheid was om deze stukken of deze informatie reeds voor te leggen als antwoord op de brief van 14 november 2017. Zij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

of als algemeen beginsel van Unierecht. De Raad wijst op de bespreking van het eerste middel waar wordt besloten: *“Deze bij het verzoekschrift gevoegde stukken, meer bepaald een rekenafschrift van de bezoldiging gestort aan de verzoekende partij en het bewijs van het overzicht van de sociale bijdragen, dateren van voor het nemen van de bestreden beslissing, namelijk van januari 2018. De verzoekende partij was dus in de mogelijkheid om deze stukken neer te leggen voor 26 april 2018, toen de bestreden beslissing werd genomen. Zij toont niet aan waarom zij niet in de mogelijkheid was om dit te doen. Door deze stukken pas neer te leggen na het nemen van de bestreden beslissing kon de gemachtigde er geen kennis van hebben op 26 april 2018.”*

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC